

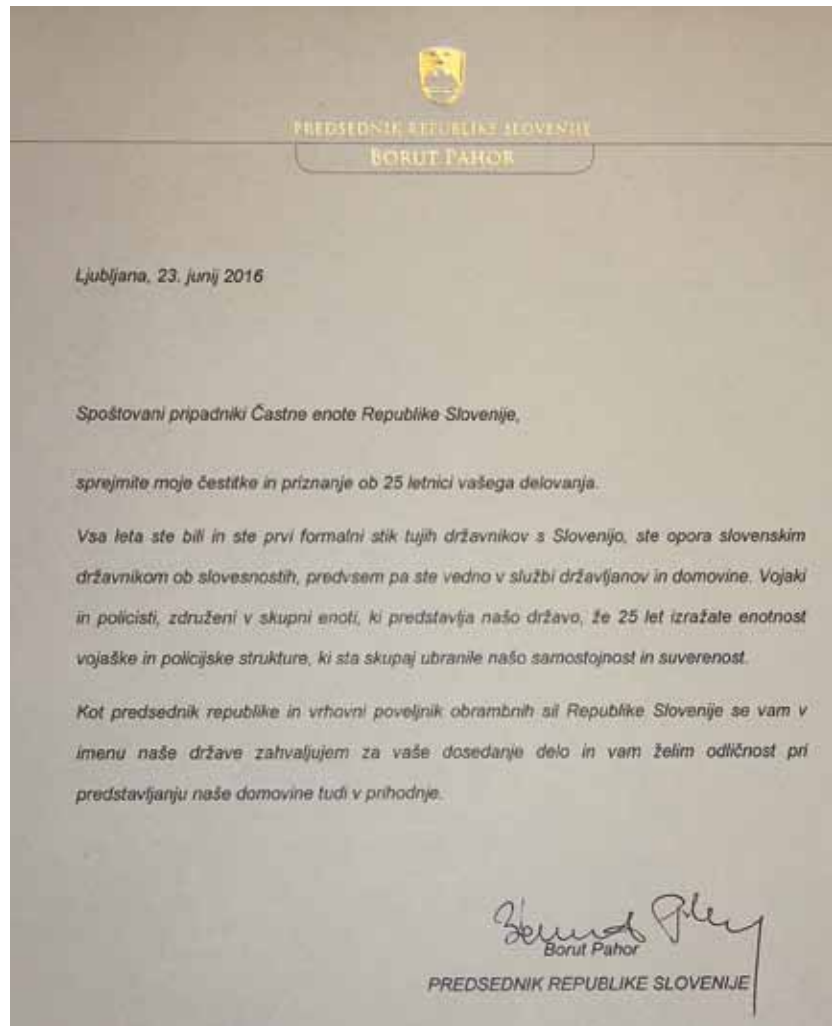
ZA KOGA?

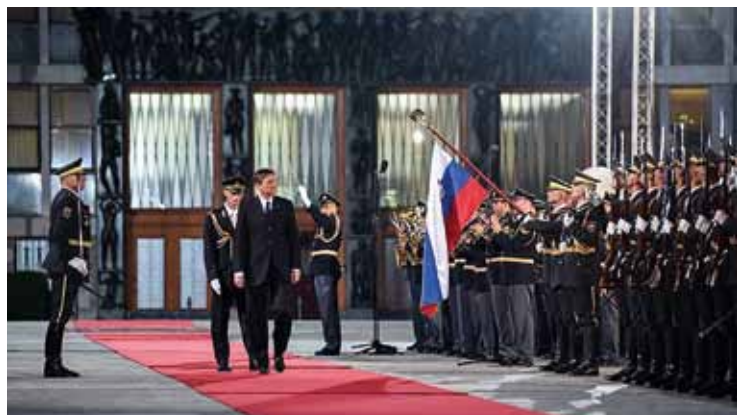
JUNIJ 1991

JUNIJ 2016

ČESTITKA NAMESTO UVODNIKA

GLASILO GARDE SLOVENSKE VOJSKE

GlasiLO **ZA KOGA? – ZA SLOVENIJO!**
je namenjeno seznanjanju notranji vojaške in zunanjim
javnostim.

Naslov uredništva:
Poveljstvo Garde SV,
Vojašnica Edvarda Peperka,
Leskoškova 7, Ljubljana;
tel. 01 585 63 00, faks: 01 585 60 06.

Urednica:
stotnica Barbara Hanzič Visinski.

Odgovorna urednica:
poročnica Viktorija Virag.

Naslovna fotografija:
arhiv Garde SV.

Fotografije:
arhivi Policije, Slovenske vojske, Slovenske tiskovne agencije
in
Urada predsednika Republike Slovenije.

GlasiLO **ZA KOGA? – ZA SLOVENIJO!**
je jubilejno glasiLO Garde Slovenske vojske ob praznovanju
25. obletnice prvega postroja Častne čete Republike Slo-
venije.

Besedila in ostali prispevki, objavljeni v glasilu,
niso uradna stališča Slovenske vojske in Policije.

Objavljeni prispevki so zaradi omejenosti prostora ali raz-
umljivosti lahko skrajšani in preoblikovani.

Iskrena hvala vsem in vsakemu posebej,

25 LET GARDEV SAMOSTOJNI SLOVENIJI

Začetki častne enote Slovenske vojske so nekje tri tedne pred razglasitvijo samostojnosti Republike Slovenije (RS). Skupaj s pripravami za razglasitev samostojnosti in oblikovanjem nove, slovenske vojske, se je namreč izkazala tudi potreba po vojaški enoti, ki bi s svojo zunanjo podobo, usposobljenostjo in s svojim namenom zadoščala merilom protokolarne enote.

Prvi častni postroj pripadnikov takratne slovenske Teritorialne obrambe (TO) je bil 26. junija 1991, na slovesnosti ob razglasitvi slovenske samostojnosti, in sicer sestavljen iz vojakov na služenju vojaškega roka v obeh učnih centrih – Iga pri Ljubljani in Peker pri Mariboru.

Resneje so se projekta častne enote lotili septembra 1991, ko so tovrstno enoto popolnili s pripadniki stalne sestave, in sicer takratnih območnih štabov. Usposabljali so se v iškem učnem centru, kot častna enota pa so se prvič (tudi prvič z bojno zastavo) javnostim prvič predstavili na slovesni prisegi vojakov v šentviškem učnem centru 24. decembra 1991.

Ker se je s časom izkazalo, da mora biti enota za izvajanje protokolarnih nalog vedno dosegljiva in pripravljena, je izvajanje tovrstnih nalog prevzel 520. učni center v Šentvidu pri Ljubljani. Ko se je ta junija 1992 preoblikoval v bojno enoto I. bataljona 52. brigade TO RS, pa so za častno imenovali njegovo I. četo. Njena prvenstvena naloga je bila izgraditi samostojno častno četo in jo izuriti v pravo častno enoto, ki se javnostim predstavi ob obletnici dneva državnosti.

Uradni začetek delovanja Častne čete TO RS beležimo s podpisom odredbe o njeni ustanovitvi oziroma oblikovanju 7. oktobra 1992, ko je ta še vedno delovala v sestavi I. bataljona 52. brigade. S 1. januarjem 1993 pa se je enota preimenovala v 106. častno četo in kot prištabna enota prešla pod neposredno poveljstvo takratnega Republiškega štaba TO. Bojno zastavo je enota prejela 27. maja 1995 na slovesnem obeležju dneva SV v Cerkljah ob Krki.

Z vedno večjim številom protokolarnih dogodkov slovenske države in Slovenske vojske je rastle tudi potreba po zmogljivejši častni enoti. Tako je bil 17. oktobra 1997 iz I. bataljona 52. brigade SV in 106. častne čete oblikovan 12. gardni bataljon (12. GARDDB), ki je pod svoje okrilje 3. novembra istega leta dobil tudi Orkester SV.

Po ukinitvi obveznega služenja vojaškega roka v SV se je leta 2004 ukinitil tudi 12. GARDDB, oblikovala pa se je Enota za protokol, neposredno podrejena Generalštabu SV. Ob oblikovanju enote je ta v svoji sestavi poleg gardnih imela tudi konjeniški vod, Orkester SV pa je takrat postal samostojna enota.

POVELJNIKI/POVELJUJOČI

- Marko Hlastec
- Uroš Trinko
- Gorazd Puconja
- Pavel Jereb
- Leon Tušar
- Anton Kresal
- Anton Krkovič

PREPOROD POLICIJSKEGA ORKESTRA

Z rojstvom nove države leta 1991 je svoj preporod doživel tudi policijski orkester. Njegovi kakovost in prepoznavnost sta rasli vse od ustanovitve leta 1948,¹ razcvet pa je doživel v zadnjih 25 letih. Začetek 90-ih let prejšnjega stoletja je pomenil velik profesionalni preskok, saj orkester od tedaj zaposluje le glasbenike z diplomom Akademije za glasbo. Ljubiteljsko preigravanje partitur je tako zamenjala visoko profesionalna zasedba. Poleg ustrezne izobrazbe morajo glasbeniki danes prestati tudi zahtevno avdicijo, kjer komisija izbere le najboljše. V nekaj letih je policijski orkester postal primerljiv z najboljšimi evropskimi profesionalnimi ansambli, njegovo odličnost pa mu priznavajo tudi v tujini.

Po mednarodnem priznanju novoustanovljene države Slovenije so sledili prvi obiski tujih državnikov, tako je Policijska godba svoj prvi protokolarni nastop v novi državi izvedla ob uradnem obisku italijanskega predsednika Francesca Cossiga 18. januarja 1992.

Leta 1994 jo je slovenska vlada imenovala za uradni protokolarni orkester Republike Slovenije, od leta 2001 pa se uradno imenuje Policijski orkester. Številni dirigenti in umetniški vodje, ki so se izmenjali v 25 letih, so policijske glasbenike vzgajali, razvijali, dvigali strokovnost orkestra in bogatili njegov glasbeni repertoar. Pod vodstvom maestra Milivoja Šurbeka, ki je bil od leta 1991 do 2000 redni dirigent, je orkester zgradil predvsem svoj umetniški izraz. Maestro Šurbek je dosegel pravi simfonični zvok, ki je še danes značilnost in kakovost Policijskega orkestra.

Policijski glasbeniki danes sodelujejo na vseh državnih in protokolarnih dogodkih. Vsako leto imajo tudi več samostojni koncertov, ki sodijo med njihove najveličastnejše nastope. Ne pozabljajo niti na človekoljubnost, saj svoje mojstrovine nemalokrat izvajajo v dobrodne namene. Orkester ima vsako leto več kot 250 nastopov, v polni in tudi manjših zasedbah (trio, kvartet, kvintet ali sekstet).

V zadnjih 25 letih so člani orkestra večkrat dokazali, da niso le glasbeniki, temveč tudi operativci. Junija 1991 so svoje uniforme oblekli za drug namen – v osamosvojitvenih procesih so se namreč pridružili zaščitni enoti milice ter sodelovali pri varovanju pomembnejših objektov in prevzemih orožja. Z avtomatskimi puškami na ramih in pihalnimi instrumenti v rokah so med vojno tudi zaigrali. Žal zgolj na pogrebih šestih miličnikov, padlih v vojni za Slovenijo. Policijska pooblastila pa so izvajali tudi kasneje. Za orožje so morali znova poprijeti leta 1999, ko je Nato bombardiral takratno Zvezno republiko Jugoslavijo, in so varovali diplomatsko-konzularna predstavništva v Ljubljani. Še enkrat so se pridružili operativnemu delu leta 2015, na vrhuncu migrantskega vala, ko je v Slovenijo prihajalo tudi po 10.000 migrantov dnevno.

Policijski orkester je s svojim glasbenim in operativnim delom v čast in ponos ne le slovenski policiji, temveč tudi slovenski državi.

VODJI/POVELJNIKA

- Zoran Kobal
- Janez Kuček

DIRIGENTI

- Nejc Bečan
- Franci Rizmal
- Milivoj Šurbek

ASISTENTI DIRIGENTOV

- Antun Poljanič
- Janko Kastelic
- Tomaž Kmetič

¹ 1948 – Godba ljudske milice, 1972 – Godba milice, 1992 – Policijska godba, 2001 – Policijski orkester.

ČASTNA ENOTA REPUBLIKE SLOVENIJE

GARDNA ENOTA SLOVENSKE VOJSKE DANES

Danes je gardna enota Slovenske vojske (Garda SV) visoko profesionalna in izurjena vojaška enota, ki opravlja naloge najvišjega vojaškega in državnega protokola. A to je le del nalog, za opravljanje katerih se pripadniki enote usposablajo in urijo po posebnem programu.

Tudi v zgodovini so se gardne enote pokazale in dokazale predvsem v bojih, kjer so veljale za najzvestejše, najelitnejše in najbolj opremljene enote, ki so bile v očeh nasprotnika vedno posebnega spoštovanja in pozornosti vreden element na bojišču.

Eden od ciljev gardne enote SV je usposobiti se za izvajanje vojaških časti in drugih nalog ter ob protokolarnih dogodkih, doseči vzoren zgled, visok nivo zavesti in profesionalen odnos do vojske, države in državnih simbolov.

NALOGE PROTOKOLARNEGA ZNAČAJA

Slovenska vojaška protokolarna enota (imenovana tudi gardna enota SV) izvaja vse oblike gardnih in vojaških protokolarnih nalog. Te poleg gardistov lahko izvajajo posamezni, za to posebej izbrani in usposobljeni pripadniki SV, ki se tej enoti za izvajanje protokolarnih nalog začasno dodelijo.

Za opravljanje nalog protokolarnega značaja so primerni pripadnice in pripadniki SV, katerih telesna višina je med 176 in 188 centimetri, nimajo izstopajočih telesnih posebnosti in vidnih tetovaž, so fizično sposobni in dovolj motorični. Gardisti so tako ustrezno postriženi, nimajo brkov, brad in/ali zalizce, morebitne dolgolase gardistke pa imajo lase spete in skrite pod pokrivali.

¹ Naloge povzete po veljavni direktivi SV za izvajanje

Določanje moštva

Sestavo moštva pri izvedbi posamezne naloge kroji enotni videz, enaka višina in zmoglosti za opravljanje naloge posameznika v postroju. Odvisno od tega, ali gre za vojaške naloge ali t.i. spremljevalne, kot so naloga poveljujočega, zastavonoša, spremstva bojne zastave ipd.

»Za naloge, ki so opredeljene kot vojaške, se določajo le vojaki. Za opravljanje ostalih nalog v postrojih (poveljujoči, zastavonoša, spremstvo bojne zastave ali zastave RS, poveljujoči vodom) razpoložljivi častniki in podčastniki.«

Moštvo za izvedbo protokolarnih nalog se določi tudi upoštevajoč raven gosta in zahtevnost konkretne naloge. V primeru državnega obiska in uradnega sprejema vodje države, gardni enoti poveljuje njen poveljnik, zastavonoša je častnik, zastavo pa spremljata podčastnika. Ob sprejemih ministra za obrambo in načelnika Generalštaba (GŠ) SV ob obiskih v vojašnicah, pa je poveljujoči tovrstni enoti poveljnik voda, zastavo nosi podčastnik, spremljata pa jo vojaka.

Spet točno določena pravila veljajo na primer za izvajanje kordonskih postrojov – različna ob predaji poverilnih pisem, častnih stražah in polaganjih vencev. In odvisno za koga se izvajajo. Tudi pri pogrebih z vojaškimi častni ni nič manj pravil. Pomembna so tako za strelski oddelek kot za nosilca žare.

VOJAŠKE POČASTITVE

Poleg nalog iz Pravil službe v SV, so vojaške počastitve, ki jih izvaja gardna enota SV, še protokolarni dogodki, opredeljeni s sklepi vlade, npr.: državniški ter uradni obiski vodij držav, predsednikov vlad, predsednika Evropskega sveta, predsednika Evropske komisije idr. mednarodnih organizacij v rangu predsednika vlade, predaje poverilnih pisem predsedniku RS, slovesnosti ob vročanju odklivanj RS, državni pogrebi, polaganja vencev in državne žalne slovesnosti ter državne proslave idr. prireditve državnega pomena.

Poleg navedenih dogodkov protokolarnega značaja gardna enota SV izvaja tovrstno počastitev pri izvedbi prevzema in predaje dolžnosti predsednika RS.

NALOGE POLICIJSKEGA ORKESTRA

Policijski orkester javno nastopa ob različnih priložnostih – na državnih slovesnostih in drugih državnih dogodkih protokolarnega značaja, na prireditvah in slovesnostih ministrstev in Policije, spominskih in pogrebih slovesnostih. Na slednjih sodeluje Policijski orkester za delavce Policije, ki so umrli med opravljanjem policijskih nalog. Na željo svojcev umrlega ali predlog vodje enote, v kateri je pokojnik delal, lahko orkester sodeluje tudi na pogrebu policistov, ki niso umrli med opravljanjem policijskih nalog.

Sodelovanje Policijskega orkestra je obvezna:

- na slovesnostih ob obiskih šefov držav in predsednikov vlad v Republiki Sloveniji,
- ob polaganju vencev k spomenikom v domovini, kadar jih polagajo šef države, predsednik parlamenta in predsednik vlade, ter ob dnevu spomina na mrtve,
- na državnih pogrebih in državnih žalnih slovesnostih.

Pri organizaciji in izvedbi tovrstnih nastopov Policijski orkester sodeluje s Protokolom Republike Slovenije in gardno enoto Slovenske vojske.

KDO, KDAJ, ZAKAJ in ZA KAJ?

To, da nihče ni za vse in da je vsak za nekaj, velja tudi za slovesne sprejeme in izkazovanje vojaških časti.

Vodjo (šefa) države namreč z vojaškimi častmi sprejme častna enota RS, sestavljena iz 57 gardistov SV in Policijskega orkestra. Vsak s svojimi zadolžitvami, in z zastavo RS na čelu postroja.

Predsednika RS in/ali vodje (šefe) drugih držav se ob obisku v vojašnicah SV in v prostorih obrambnega ministrstva z vojaškimi častmi sprejme s častno enoto SV, sestavljeno iz 57 gardistov SV in Orkestra SV, na čelu z bojno zastavo SV. In v primeru sprejema predsednika, se za čas obiska postavi tudi častni kordon in častna straža.

Predsednike vlad sprejemajo častna enota RS, sestavljena iz 38 gardistov SV, Policijskega orkestra in zastave RS.

Predsednika Vlade RS in/ali predsednike vlad drugih držav se ob obisku v obrambnem ministrstvu sprejme s častno enoto SV, sestavljeno iz 38 gardistov SV in Orkestra SV, na čelu z bojno zastavo SV. Enako je s častnim kordonom in častno stražo. Ob obisku v enotah SV, pa sprejem izvede častna enota poveljstva ali enote sama.

Obrambne ministre se ob obisku v obrambnem ministrstvu sprejme s častno enoto SV, sestavljeno iz 34 gardistov SV in Orkestra SV, na čelu z bojno zastavo SV. V času obiska sta postavljena častni kordon in častna straža. Ob obisku obrambnih ministrov v enotah SV pa sprejem z vojaškimi častmi izvede častna enota poveljstva ali enote sama.

Načelnike generalštabov se ob obisku v prostorih GŠ sprejema s častno enoto SV, sestavljeno iz 30 gardistov SV in Orkestra SV, na čelu z bojno zastavo SV. Ob prihodu in odhodu gosta v objekt se postavi častni kordon in častna straža. Ob obisku v enotah SV, se sprejem izvede častno enoto poveljstva ali enote same.

ČASTNE STRAŽE

Naloge častne straže (z orožjem ali brez njega) izvajajo trije pripadniki – eden od njih je poveljujoči, dva pa sta vojaka (častni) straži.

Častne straže z orožjem se opravljajo na spominskih ter žalnih slovesnostih in komemoracijah, brez orožja pa v zaprtih prostorih oz. na vhodih v prostore, v katerih so slovesnosti.

V RS na uradnem protokolarnem delu slovesnosti (npr. polaganje vencev) naloge častne straže izvajajo pripadniki SV. Častnih straž v tujini pripadniki SV ne izvajajo.

¹ Naloge povzete po veljavni direktivi SV za izvajanje

KO NE GRE ZA VOJAŠKE ČASTI IN NE ČASTNO STRAŽO

Častni kordon

Na dogodkih v organizaciji predsednika RS (npr. na podelitvah odlikovanj idr. dogodkih državnega pomena) je prisotnih 17 gardistov SV – od tega en poveljujoči in dva na častni straži – ostali v kordonu.

»Na predajah poverilnih pisem veleposlanikov predsedniku je poleg poveljujočega in dveh na častni v kordonu prisotnih 12 gardistov SV. Častni kordon ob obiskih visokih gostov (ravni vodje države ali predsednika vlade na letališču ali helidromu šteje 13 pripadnikov gardne enote SV (en poveljujoči).«

Topovske salve

Topovske salve izvaja 19 pripadnikov topovske baterije gardne enote SV – trije vojaki na top – glede na vrsto dogodka. Na državni slovesnosti ob dnevu državnosti iz šestih topov izstrelijo šest topovskih sal, ob dnevu SV pa štiri.

Ostale počastitve oziroma naloge, ki sodijo v to kategorijo, so še: zastavna enota SV, slovesno dviganje in spuščanje državnih in drugih zastav, zlaganje državne zastave, pomoč pri podeljevanju priznanj, pri katerih sodelujejo predsednik RS, predsednik Vlade RS, obrambni minister in/ali načelnik GŠ SV.

Vojaška žalovanja

Vojaška žalovanja vključujejo pogrebe z vojaškimi častmi, polaganja vencev in komemoracije.

»Ob smrti nosilcev funkcij predsednika RS, predsednika DZ in predsednika Vlade RS med njihovim mandatom se izvede pogreb z vojaškimi častmi v obliki državnega pogreba.«

Za izvajanje pogrebov z vojaškimi častmi je v RS odgovorna gardna enota SV ob sodelovanju s Policijskim orkestrom ali (v primeru pokojnika iz obrambnega ministrstva in SV z Orkestrom SV), za državni pogreb gardna enota SV in Policijski orkester.

Gardna enota SV izvaja naloge ob polaganju vencev v točno določenih sestavah. Na primer za potrebe polaganja vencev predsednika RS in predsednika Vlade RS ob dnevu državnosti in dnevu spomina na mrtve gardna enota SV vence pri spomeniku padlim v vojni za Slovenijo '91 na ljubljanskih Žalah s 36 pripadniki in v sodelovanju s Policijskim orkestrom.

Ob drugih spominskih dogodkih v RS polaganje venca predsednika RS, predsednika državnega zbora in predsednika Vlade RS izvede pet gardistov v sodelovanju s Policijskim orkestrom, v tujini pa to izvajajo trije pripadniki gardne enote SV.

Gardna enota SV sodeluje na komemoracijah in drugih žalnih dogodkih s častno stražo ob spomenikih, spominskih ploščah in žalnih knjigah ter ob drugih polaganjih vencev.

Pri izvajanju gardnih in vojaških protokolarnih nalog, ki vključujejo elemente cerkvene liturgije (verski obredi), se državna simbola RS (zastava, grb) in simboli SV (bojne zastave) ne vnašajo v tovrstne objekte. Z izvajanjem naloge se nadaljuje po končanem cerkvenem obredu.

Zbrala in uredila:
stotnica Barbara Hanzič Visinski

Fotografija Juhe Cjuhe je bila posneta ob smrti predsednika Janeza Drnovška in leta 2009 nagrajena s I. nagrado slovenskih tiskanih časopisov

GARDA IN PROTOKOL Z ROKOV ROKI

Prvi dan moje službe na mestu šefinje Protokola Republike Slovenije konec julija 2000 se je takoj zjutraj pričel s srečanjem z Gardo Slovenske vojske. Ob 9. uri je namreč potekala predaja poverilnega pisma novoizvoljenega veleposlanika Republike Madžarske predsedniku Republike Slovenije.

Tega dne zaradi mnogih razlogov ne bom pozabila nikoli. Garda je bila takrat še v rjavih uniformah. Kljub vsemu novemu dogajanju tistega dne ne bom pozabila občutka, kako slovesno se mi je zdelo stopati skozi njihov kordon. Ta občutek me spremlja še danes.

Garda Slovenske vojske in Protokol Republike Slovenije ves čas delujeta z roko v roki. Skupaj smo na novo postavili kar nekaj ceremonij in vedno smo odlično sodelovali. Pripadniki Garde znajo ponuditi prave rešitve tudi, ko zgloda, da je postavitvev nemogoča. Nikoli ne rečejo: "Tega se pa ne da.". Naše delo je namreč tako, da tega stavka ne poznamo.

Ob 25-letnici naše države praznuje tudi Garda, in ob tem jubileju se vam zahvaljujem za izvrstno sodelovanje in izjemno povezovalno opravljanje skupnih nalog ter vam čestitam ob vašem prazniku.

Ksenija Benedetti,
šefinja Protokola Republike Slovenije

Obisk turškega predsednika Recepta Tayyipa Erdogana s soprogo pri slovenskem predsedniku Borutu Pahorju, marca 2015.

»POROČNICA, A SE OBLEČEMO V KOSTUME?«

Gardnih let se spominjam z zanimivo izkušnjo, ki sem jo »dal skozi« že v precej odraslih letih, saj so me vpoklicali pri 27. letih. Ker sem bil takrat že v bolj zrelih letih, je bil tudi moj odnos z nadrejenimi zelo dober in korekten, in se jih še danes spominjam s spoštovanjem do njihovega dela.

Poleg Viragove in Sokača se dobro spomnim še poveljnika I. voda, poročnika Peternela, pa višjih vodnikov – Jurjeviča, Šegule in Leskovška. Upam, da sem priimek slednjega napisal pravilno, saj sem na začetku služenja en dan moral s sabo nositi njegove našitke z imenom, ker sem ga napačno naslovil. Prav on je bil sicer znan kot najbolj strog med poveljniki, za vojake pravi »bav bav«. To je šlo predvsem mlajšim nabornikom na živce, ampak jaz sem njegovo držo že takrat zelo spoštoval, saj je bil pravi poštenjakar. Verjamem, da se ga zdaj, ko pogledajo nazaj, kot takega spominjajo prav vsi njegovi vojaki.

Pravzaprav je škoda, da mi svojih našitkov z imenom nikoli ni dal poveljnik takratne 3. čete, saj se ta hip ne spomnim njegovega imena. Nosil pa je čin poročnika. Se ga pa zato zelo dobro spominjam kot zelo duhovitega poveljnika, do nas nabornikov tudi zelo očetovskega. Denimo, ko smo opravljali preizkuse znanja, mi je šlo kar dobro, samo v plazenju nisem nikakor dosegel ciljnega časa. Zato sem moral ponavljati. A tudi v drugo sem bil prepočasn, zato mi je (takrat) višji vodnik Leskovšek naročil, naj naslednji dan pridem poskusiti še tretjič. A ta isti večer – ko sem bil dežuren – je prišel do mene in mi dejal:

»Poročnik mi je rekel, da je opazoval test skozi okno. In meril čas. Pravi, da ste bili po njegovi uri dovolj hitri. Po moji uri sicer ne, a poročnikova je vedno bolj točna, zato ste opravili.« Med tem se je za njim poročnik veselo muzal.

Spomnim se, da sem nekoč vprašal, če gremo na protokolarni dogodek v kostumih (beri: častnih uniformah), kar je poželo – smeh. A to sem avtomatično rekel kot gledališnik, ki mu kostum pomeni podobno kot gardistu uniforma.

Ob jubileju želim enoti najboljše in kdo ve, morda se vidimo kje na terenu. Čeprav sem v gardi dejansko služil le štiri mesece (potem bil odpuščen zaradi težav s koleno), sem skoraj prepričan, da bi po vseh teh letih še vedno znal obrniti PAP-ovko, vsaj na grobo.

Janez Usenik,
gledališki igralec in televizijski novinar

ŠE EN PONEDELJEK, ŠE EN PROTOKOL

Najprej vaja v službi, potem odhod na prizorišče. Gledamo v nebo in po tihem upamo, da bo vreme zdržalo. Postroj častne enote na Vegovi. »Enota mirno! Na levo! S pohodnim korakom naprej!« V strumnem koraku gledam predse, s kotičkom očesa kolege na moji desni in levi. Ljudje ob cesti nas opazujejo, nekateri so presenečeni, drugi začudeni. Opazim turiste, ki ne vejo, kaj se pravzaprav dogaja – a zagotovo nekaj pomembnega – zato mrzlično iščejo fotoaparate ali pa vsaj telefone za kakšno dobro fotografijo. Ja, ta bo dobra! Ta bo definitivno dobra!

»Enota stoj! Pokrij! Na desno!«... Dobro, si mislim, to je to. In potem kaplja. In za njo druga in tretja. V nadaljevanju nisem več štel, ker se je ulilo. Upam, da mi oprostite. In mi stojimo in čakamo. Dirigent z gesto nakaže dvig instrumentov. Ni ga občutka, ki bi opisal trenutke, ko ti kaplje polzijo v suknjič po roki, vse do komolca, in mimo ovratnika srajce po vratu navzdol. In mi stojimo in igramo naprej. Enako dobro, kot v najlepšem sončnem pomladnem popoldnevu. Zato, ker se to tako dela, in zato, ker tako znamo. To je del, pravzaprav zelo pomemben del naše službe, ki ga opravljamo z vedno enako mero zagnanosti in profesionalnosti. Tam smo zaradi ljudi. Tistih, ki predstavljajo našo državo in tistih, ki so država. Zaigrane himne so njim v čast in ponos.

Stojimo mirno in igramo. Ker smo del Častne enote Republike Slovenije, ker želimo v državljanih vzbujati ponos. Ponos na njihovo in našo zgodovino, ponos na zgodovino našega naroda. Predvsem tudi na čas osamosvojitve. Pogled na enoto je dokaz moči in volje naroda, ki je skozi sodelovanje in za skupno dobro združil moči.

Govorilo se je o zeleni in modri liniji. In obe sta danes del Častne enote RS. Kot dokaz. Kot neizpodbiten dokaz, da moremo in zmoremo. Kot narod in kot država.

Ponosen sem na ta del naših službenih obveznosti. V takšni ali drugačni obliki. Nehote ti »protokol« zleze pod kožo. In ja, včasih gremo v službo, včasih pa imamo protokol.

Gregor Bralič,
akademski glasbenik – pozavnist,
višji policijski inšpektor specialist – vodja skupine

SPEKTAKEL

30 let. Sliši se veliko. Minilo kot bi trenil. Prvi predstavnici ženskega spola v takratni Godbi milice, so mi starejši sodelavci nadeli ime »prva dama Godbe milice«, kar mi seveda takrat ni bilo preveč všeč. Danes se ob tem le nasmehnem. Dejstvo je, da sem bila šest let edina ženska v moškem kolektivu. Tudi izkušnja vojne za našo ljubo Slovenijo mi ni bila prihranjena. Kamenček v mozaiku osamosvojitvenega procesa in priprave nanj pa je prispeval tudi naš orkester, in na to sem zelo ponosna.

Prvi »protokol« smo odigrali v sedečem položaju, in že takrat je bila modro-zelena kombinacija samoumevna. Ne da se opisati veselja in ponosa tistega večera, igrati slovensko himno pred tako množico navdušenih državljanov.

Takrat sem bila še vedno edina ženska v orkestru. Danes seveda temu ni tako, saj so se naše vrste popolnile tudi z nežnejšim spolom. Zdi se, da smo ženske v orkestru bolj vzdržljive kot si marsikdo misli. Tiste dolge minute stanja v postroju, čakajoč visoke goste, kar nočejo teči. Pripeka, mraz, sonce, dež. Nihče te ne vpraša, kako se počutiš, pa vendar, ko se s sirenami pripeljejo, se vse odvija hitro, rutinirano, profesionalno.

Ko brskam po spominih... Ja, veliko protokolov, znanih političnih osebnosti, vse mogočih »scenografij«, »kostumografij« in »mask« se je nabralo v teh letih, včasih zelo resno, včasih malo manj. Žensko oko pač vidi z drugačnega zornega kota. Tudi himen se je v mojem repertoarju nabralo, lepih in malo manj lepih.

Konec koncev je to moja služba, in vesela sem, da sem del tega »spektakla«. Takole med prijatelji rečeno, to je ena mojih ljubših služb, saj točno vem, kako bo potekala.

Barbara Knap,
akademski glasbenica – flavtistka,
višji policijski inšpektor specialist – vodja skupine

TUDI RAMBO JE SLUŽIL V GARDI

Šala. V bistvu bolj poskus. Poskus edine šale, s katero bi se lotila tako resne enote. In to »bukvalno« resne, bi pripomnil moj v nekdanji armadi lepo vzgojen kolega.

Častna četa, protokolarna enota ali enota za protokol, gardna enota. Ali pa samo garda. Že sama najdem kar nekaj imen, ki bi jih jim lahko nadedli. In tudi nosilo so že vsa od naštetih. Pa verjetno še kakšnega več, a sama sem še malce premlada, da bi lahko pisala o tem. Na prvo uho nekoliko različni nazivi. O tem, koliko je kateri od njih, če sploh, korekten, ne vem prav dosti. Prepričana pa sem, da je brez dodatnih pojasnil vsakemu jasno, o kom teče beseda. Tu ne rabiš lektorja, še manj pravnika. Ena redkih stvari, ki v zapletenem svetu uniform ni dvoumna. Njihova posebnost torej. In ni edina.

Sama jih na lastne oči nekoliko od bližje spremljam zadnjih 20 let. Vsi obramboslovci takrat pač nismo bili dovolj izbirčni, in bi (sicer precej lahkotnejšo) obvezno delovno prakso opravljali po upravnih enotah in občinah.

Sama sem nadobudnica mogoče mislila, da to, da gremo za nekaj časa v 5. pokrajino, pomeni, da bomo do pete zapovrstjo prej še na veliko po študentsko potovali. No, pa nismo. Potem, ko nas je prijazna poročnica slekla iz spranega džinsa in sezula ponošene teniske, ter nas precej ne modno in ne stilsko preobrazila ... Po tem so se mi vremena zjasnila. Zemljevid ja, a brez morja. Samo do vrhniških tankov in nazaj v Moste. »Pa kam za vraga smo mi to prišli?« in »A nam je res bilo treba tega?« sta bili samo dve od mnogoterih vprašanj. Čista retorika, in povsem na tiho, da ni slišal kak vojaški nebodigatreba.

Leta tečejo, in človek selektivno pozablja. Obvezna praksa je dobila mlajšo sestro. V tedanjem vojaškem šolskem centru so jo poimenovali stažiranje kandidatov za častnike. Enoto so nam seveda spet izbrali drugi, in to zelo skrbno. Ker bolj posebne enote za stažiranje si niti sama ne bi mogla izbrati. 12. gardni! Danes bi se verjetno odzvala s kakšno sočnejšo, takrat pa je bilo dovolj le »Kam? Pa saj tam sploh žensk nimajo.« Hudo profesionalna enota. Pa še »frišno« vojsko imajo. Budi se veselje. Da ne pozabim, na novo prišli naborniki so bili seveda edini razlog, da so me pristojni napotili tja. Kako prijazno.

Z marogastim vzorcem oblačil sva bila že lep čas na »ti«, tako da preoblačila se tokrat nisem prav dosti. Nekaj malega za delo potrebnih stvari – in seveda goro nepotrebnih – sem z velikim navdušenjem stlačila in takrat največji proizveden planinski nahrbtnik na Slovenskem, ter nasmejana zapustila »šentviške zavode«. Prva četa, prvi vod – prihajam! Pojma nimam, kam, čeprav bivajo v sosednji stavbi. A to ne igra vloge, končno se za nekaj časa vračam »domov«, v matično vojašnico ob severni ljubljanski obvoznici. In z mano se je tja vrnili tudi že rahlo zbledel spomin. Ob hladno-

toplem sprejemu poročnice v gardi namreč ugotovim, da je to ta ista modna ne stilistka izpred toliko in toliko časa. »Mah, če je ta teta zdržala vsa ta leta dolgo, bom pa ja tudi sama kos tem nekaj nabornikom v učilnici.« O bog, seveda. Njim že bom, kaj pa »StaS-ovcem?«

Od kar so nas v šoli v kolonah preštevali (tudi nekdanji gardisti, kroži cela fama, se dela prava drama. Še danes slišim »Prva četa – prvi vod«. Zaposlenim v gardnem bataljonu s številko 12 je to nekaj pomenilo. In tudi nabornikom. Meni ne veliko oziroma sploh nič. Dokler s kolegico stažistko nisva postavili prvega vprašanja – kdo je tu poveljnik, namreč. In drugega, kdaj začnemo delat z vojsko. O, groza! Kot da je kdo vprašal po ne vem kakšni, še nikjer nikoli videni skrivni vojaški tehniki. Še hujši zločin pa je bil storjen, ko na odgovor ni bilo pričakovanega odziva. Kdo pa vendar je poveljnik 1. voda v 1. gardni? A, če ga pa vsi predsedniki poznajo, bi pa zanj morala vedeti tudi že sama? »Ah, dej no, Ančka. Preživele smo teren s specialci iz kočevskih rovt, pa se bomo ja tud iz ene garde zvekle.« Kolikor že po tiho, je bilo še vedno izrečeno preglasno. Pa je že odmevalo. In njegov odmev ni bil niti primerljiv s tistimi iz drugih hodnikov. »Nikar ne stojta pa ne zijajta kot pokvarjena vrata! Preden gresta v razred pred gušterje, gresta z mano naokoli po vojašnici! Takšne se ne moreta iti z njimi! Kdo vaju je sploh poslal sem, ženske med gardiste?!«. Živa groza. A samo rjovenje res ni dovolj, še sprehajali da se bomo? Ni bilo pomembno, če nama je kaj manjkalo ali česa sva imeli mogoče viška, glavno, da se res nisva dosti nahodili. Še manj plazili. Tega verjetno gardisti ne počnejo. Sva se pa vsak dan veliko gledali v ogledalo in celo vpili. Sprva sicer na namišljene borce v vojašnični »raketni bazi«, ko pa so ta prave precej na kratko postrigli, pa tudi nanje. Bravo za naju dve, kako paše biti glasen na fante. In ta »oficirska« praksa bo sigurno boljše kot študentska. Kakopak!

Nova generacija gardistov na služenju. Moj prvi dan – njihov prvi dan. Začetne dni so jih »šraufali« poveljniki in inštruktorji, sama pa sem se urila iz lepopisa. Ne, kaligrafija takrat še ni bila modna, delala sem namreč opomnike za izvedbo pouka. Bojda so to vsakokrat znova počeli prav vsi od stalne sestave. Čeprav so se po tistih mojih s stažiranja usposabljali še poklicni pet let kasneje. Takrat nevedna, danes ... Naj jim bo, najbrž je šela lepa pisava – slog flomaster. In risbice minskih in drugih eksplozivnih sredstev ter podobnih bojovniških osnov na prosojnicah. Bog si ga vedi, če v gardi še imajo grafoskop. In ko mi cenjeni poveljnik končno ene verzije niso skvarili s svojimi obveznimi popravki, sem bila pripravljena, da zavzamem kateder. No, vsaj tako sem mislila, ko sem z zlatim činom vodnika na prsih zakorakala v gardno učilnico, imela pa občutek kot da na sebi ne nosim le čina, temveč enega celega vodnika. Ampak, »1. četa – 1. vod« čaka. In

Rambo. Tako se mi je namreč predstavil vojak s prvim vprašanjem po odpredavani tematiki. Aleš Novak – Rambo. Če je to novodobni gardist, potem je moj edini problem, kako ostati resen. Rada bi se krohotala, še rajši pa bi ga kar usekala. A Rambo so od »fitnessiranja« z noži na puškah in s prvimi krvavimi dlanmi jezične mišice plahnele. Za moje pa ... Edino pametno, da smo se s poveljnikom prej »sprehajali«. Ne samo en poveljnik in Rambo, vsi gardisti so bili posebni. In še vedno so. Pa najsi bo to v kolonah, vrstah, kordonih ali bog ve, v kakih vseh oblikah in zvrsteh so še lahko postrojeni. Včasih so izstopali s svojimi od 180 do 185 centimetri višine. Kako je bilo s kilogrami, ne vem. Po žensko namreč prvo opazim oči. In ustrezna številko čevljev. Nekaj v zvezi s poravnavanjem na vrstico pač. Lepo oblečeni tipi iz pripovedovanj o »fantih s papovkami«. Že na prvi pogled všečni. Če ne drugega, so s svojimi zgledno zlikanimi uniformami in programom popestrili še tako monotone prireditve.

Pa so me hitro podučili, da niso več samo to. So profesionalni, izurjeni vojaki, ki se spopadajo s predstavljanjem naše domovine in vojske v vsem njenem sijaju. Res so elitni. V vseh možnih sestavih. Že 25 let. Toliko, kolikor je stara naša država. Če res ne izstopajo samo zaradi protokolarne uniforme, temveč zaradi (še) vedno strumnega koraka in do potankosti izpiljenih gibov, se ob vsaki priložnosti rada prepričam tudi sama. Kot navadno to počnemo gledalci, pametno preverim, če jim še gre od rok. In nog. Že samo postrojene jih je lepo videti. Pa čeprav njihovi pasovi niso (več) v 100-odstotni »vaser vagi«. So se pač tudi oni znašli v momentih, ko domovini služijo v eri pomanjkanja vsega. Razen nalog. In ugleda na srečo tudi. Ali smo si tega prislužili na zalogo ali ne, naj oceni vsak sam, dejstvo pa je, da k njemu v veliki meri prispevajo prav »fantje s papovkami«.

Ja, še vedno samo fantje. Včasih gre težko z jezika, sploh z ženskega. Nekatero vojske jih še

danes bojda skoraj »vzreajo« posebej za gar-do. Ker gardist pač mora biti – moški. Aja? Od kdaj? »Suzi, od zmeraj!«, spet in spet poslušam starosto slovenske častne enote. Poročnica je res občudovanja vredno bitje. Navzven jeklena kot njeni živci na protokolarnih dogodkih najvišje državniške ravni, njena sredica pa (v času nabornikov malce manj, danes vsekakor bolj) materinsko mehka. Ampak, da bi jo vprašala, zakaj ne ženske – kljub temu, da imamo rade lastno stražo, tople sprejeme, pozornosti polne ceremoniale in različne rituale – kaj takega mi še danes ne pade na pamet.

Torej tudi s praznovanjem dneva žena v enoti ravno ne pretiravajo. Posebni pa so tudi z ostalimi prazniki. Prisotni so namreč ob jubilejih prav vseh vojaških enot – delovno sicer, ampak praznik je praznik – kdo bi se pritoževal. A le za praznovanje svojega po navadi nimajo časa. Vsako leto 26. junija res beležimo spomin na prvi postroj njihove predhodnice – častne enote ob razglasitvi samostojnosti in neodvisnosti naše države. A niti skupaj s takratnimi policijskimi kolegi v vseh teh letih skupaj ne preštejejo prav veliko prazničnih piknikov.

In tudi zato so naši gardisti nekaj posebnega. Kljub vsemu imajo (še vedno in vedno znova) nadpovprečno profesionalen odnos do dela in nalog, pri upoštevanju pravil vojaškega službovanja so dosledni in pri svojem delu vrhunsko strokovni. Vsem nam zgledni tako v odnosu do vojske, države kot njihovih simbolov. Častni, in to navkljub temu, da večina njih sploh niso častniki.

Po dobrih šestnajstih letih nošenja vojaške suknje sem teh ne modnih in ne vzorcev kdaj že pošteno naveličana. A gardiste tudi v marogah še vedno rada pogledam. In seveda po žensko opazujem. Vedno znova s precejšnjo mero začudenja. Od kod jim še volja, pa veselje do ... za moja ušesa malce glasnega poveljevanja, na primer. Je ta strast po izkazovanju tolikšnih vojaških časti prirojena? Mogoče. A vseeno preverim, kaj gardistom dajejo v hrano. A res ni bolj pomembno, da vojak do potankosti obvlada postopke na bojišču? Ali ni mogoče pretirano od fantov zahtevati, da vsak svoj gib izvedejo popolno? Kolikor je različnih enot, toliko je tudi različnih pokazateljev njihove uspešnosti. Skozi *gardno laične* oči je mogoče res katera od njihovih navad celo nesmiselna. Ampak, ali niso postrojivena pravila nastala prav zaradi uveljavljanja reda in discipline? Ter vzdrževanja uniformnosti, ko je ta enkrat dosežena? Pa smo tam.

Z vsakim novim *protokolom* tudi sama vse bolj verjamem nekoliko samovšečnim prepričanjem gardistov, da je vsak od njih v katerem koli času dneva lahko tudi pehotnik, vsak pehotnik pač ne gardist. Niti enih niti drugih včasih tudi po cel mesec dolgo ne srečam v vojašnici. Eni pač večino časa preživijo na blatnih, drugi pa na (večinoma) tlakovanih terenih. Prostega časa imajo oboji približno enako, torej sko-

raj nič. Pri delu prve ne motijo krvava kolena, slednje ne krvaveče dlani, in niti ne to, da se že tretjič v istem dnevu pečejo na žgočem soncu, ob koncu delovnika pa jih opere še vročinska nevihta. Oboji pravi bojevniki.

A da gardisti zaradi *na rob* zlikanih uniform naj ne bi bili bojevniki? Zame osebno so. Ne samo pravi, vrhunski so. Imajo veliko razlogov za to. In prepričana sem, da nisem edina tako misleča. Podobno kot za kolege iz *peš enot*, menim tudi za gardiste – da gotovo ne spreminjajo mojega in mogoče niti ne vašega sveta, a v vsakem trenutku, katerem koli obdobju, pod kontrolo kakršne koli barve (baretk) in poveljevanjem katerega koli (vrhovnega) poveljnika, ne glede na vremenske in druge okoliščine – so posebneži. Njihova strumnost in njihove manire so nekaj posebnega tudi za našo srenjo. Prav zato bi si v njej kdaj zaslužili tudi kaj posebnega. Tudi oni so namreč, preden si oblečejo uniformo in na ježke pritrdijo gardne oznake, najprej »samo« ljudje. Kot vi, ki ste kdaj bili gardisti, in mi, ki to nikoli ne bomo. Primerljivi da. Sigurno v čem boljši, v drugem pač nekoliko slabši, a nikoli oni. Ker stojijo ob rdeči preprogi, na katero ne stopi čevljev slehernega smrtnika. Ker jim okrasno vrstico posodijo v predsedniški palači. Ker sredi noči izstrelijo kot iz topa, kaj je prapor in kaj zastava. Pa častne sablje, »u nulo« kot z najlonko zloščeni škornji, in nekoliko redkeje videne gardne uniforme. Tiste seveda, v kombinaciji z bleščecimi črnimi lakastimi čevlji. Tako sijočimi, da bi bili uporabni tudi namesto ogledala. In mogoče je tu odgovor, zakaj ne ženske.

Draga moja tovarišica in poveljnik »I. četa – I. vod«, spoštovani vsi kolegi gardisti,

pa najsi bo pripadniki častne čete, postrojene pred 25 leti, častne enote v strukturi 520. učnega centra, I. čete I. bataljona 52. brigade, Častne čete Republiškega štaba Teritorialne obrambe ali I06. častne čete Generalštaba. Ali pa zaščitne. In 12. gardnega bataljona, Enote za protokol, Garde Slovenske vojske. Poimenovanj je res veliko, številčk še več, a nobena domovine ne predstavi tako ponosno kot jo predstavi vaše delo.

Vsem in vsakemu posebej iskrene čestitke ob 25. rojstnem dnevu. Ponosne in strumne korake v 26. leto vam želim. Samo moj glas res ni slišen, a upam si trditi, da vam podobno želijo mnogi. Še vedno nas je precej takih, ki vas skrivoma opazujemo izza vogalov. Ko malce nevoščljivo občudujemo vaše visoko dvignjene glave, resne poglede, strumne in ponosne korake ter do perfekcije izpiljene gibe. Če je treba, do pomodreljih ustnic. In vsi mi dobro vemo, za koga.

Naj vam bo srečno, fantje s »papovkami«!

stotnica
Barbara Hanžič Visinski

KO NIMAŠ SODELAVCEV, IMAŠ PA KOLEGE

V enoto za protokol sem prvič prišel 19. marca 2012. Pridodan sem bil kot pripadnik takratnega 10. motoriziranega bataljona, in sicer v začasno skupino, ki je pomagala opravljati protokolarne naloge stalni sestavi gardistov. Tam sem še bolje spoznal naloge, ki jih opravlja gardna enota Slovenske vojske. Poveljujoči so me naučili discipliniranega, vojaškega vedenja, spoštovanja državnih simbolov, osnovnih postrojl z orožjem, strumnih potez ob izvrševanju povelj, vzdržljivosti, skrbi za stalno psihofizično pripravljenost, urejen videz, zloščene škornje, čisto in zlikano uniformo ter še mnogo drugega.

Že po nekaj mesecih sem spoznal, da mi garda in njen način dela postajata vedno bolj všeč. Zato sem zaprosil za prestop v njeno stalno sestavo. Od takrat do danes z veliko častjo, kot ponosen gardist opravim vsako dano nalogo, pa najsi bo to »klasičen protokol« ali pa nastop s prikazom posebnih postrojl z orožjem. In doma in v tujini.

Pridobil sem veliko izkušenj, za seboj pustil že več kot 320 protokolov, hkrati pa si naredil zbirko spominov, tudi takih na naporene trenutke, ki sem jih in jih še vedno preživljam skupaj s kolegi.

vojak Peter Plejič,
gardist

Brez logistične podpore
tudi Garda ne zmore

OD DALEČ HUH, OD BLIZU PRAV FINO

Vojsko sem služil v artileriji in pridobil vojaško evidenčno dolžnost artilerijski izvidnik. Seveda smo se artilerci sami sebi zdeli najboljši in najpomembnejši. Gardiste smo videvali na kakšnih slovesnostih in – hecno – imeli smo občutek, da se tudi oni sami zase najboljše in najpomembnejši.

Huh.

No, kasneje se je tehtnica prevesila, in zadnje mesece vojaškega roka sem odslužil v 12. gardnem bataljonu. Hitro sem si moral priznati, da je bil dril, ki smo ga »dali čez« v artileriji, čista nula proti tistemu, kar so morali prestati gardisti. In tako se mi je potem zdelo prav fino, da sem na rokavu nosil gardni našitek. Čeprav – priznam – si ga nisem prislužil.

Gardistom čestitam ob okroglem jubileju, in s tem tudi moji Slovenski vojski želim vse najboljše!

Rok Praprotnik,
nekoč vojak (nabornik) 12. gardnega bataljona

Besedilo: Dušan Bižal
Glasba in priredba: Jani Šalamon

4 F

Naj se pred-sta - vim do - mo -
Čast - no ti slu - žim do - mo -

C7 F C7

vi - na stru - men slo - ven - ski sem gar - dist.
vi - na tu na slo - ven - skem in po - vsod.

F

Vo - di po - nos me in ve - dri - na moj da
V os - trem ko - ra - ku vam o - blju - bljam,

C7 F

1. 2. F

cilj je ja - sen in čist. Ko u -
se o - hra - ni naš rod.

B^b F

da - rjam s pe - ta - mi v zem - ljo, se i -
kle - tom se sr - ca lo - mi - jo, ko o

1. B^b F

skri in o - dme - va grom. In de -

2. B^b B^b C7 B^b C7

dlo - čno ra - zbi - ja - mo dvom.

© Copyright by Jani Šalamon/July 2007

KO PREIGRAŠ HIMNE VEČINE DRŽAV

Že kot otrok sem z očetom rad zahajal v vaško godbo, kjer sem si ob glasbeni šoli nabiral prve glasbene izkušnje. Tako me je pot vodila vse do Akademije za glasbo v Ljubljani, kjer sem mi je kmalu izpolnila želja. Na povabilo takratnega dirigenta g. Milivoja Šurbka sem se 1997 leta zaposlil v Policijskem orkestru.

Ob študiju sem v Policijskem orkestru pridobil izkušnje na koncertih, protokolih, proslavah, športnih dogodkih, pogrebih, za potrebe Policije na slovesnostih igral z raznimi komornimi sestavami ter opravil vsa potrebna policijska pooblastila, ki jih zahteva služba v Policiji. Po končanem študiju sem bil vpoklican na služenje vojaškega roka v Slovensko vojsko. Dodeljen sem bil v 12. gardni bataljon, v ljubljansko častno četo, kjer sem odslužil prvo polovico. Spoznal sem trdo delo častne čete in urjenje za državne protokolarne slovesnosti, ki zahtevajo veliko znanja, truda, discipline, zaupanja ter fizične kondicije. Druga polovica me je vodila v Orkester Slovenske vojske, kjer sem od vseh naporov malo zadihal, in do konca služenje vojaškega roka nadaljeval s svojim glasbenim delom.

Vrnil sem se v Policijski orkester, kjer z veseljem še danes opravljam svoje glasbeno poslanstvo. Delo v tako razgibani službi je vse prej kot samo igranje v primerno ogreth koncertnih dvoranah. Veliko nastopov je zunaj, tako da nam je včasih zelo vroče, velikokrat nas zebe ali pa smo premočeni. Bolijo nas noge, pa tudi kakšne vaje iz streljanja in samoobrambe nam niso tuje. V spominu pa mi vedno ostajajo dobri koncerti, igranje na raznih protokolih, kjer sem bil v neposredni bližini vodilnih svetovnih predsednikov, recimo angleško kraljico, papežem in mislim, da sem v dvajsetih letih preigral veliko večino vseh državnih himen.

Upam, da mi bosta zdravje in fizična kondicija še dolgo služila, in da bom lahko z užitkom med drugim zaigral tudi kakšen star partizanski marš.

Jakob Felzer, akademski glasbenik – klarinetist, višji policijski inšpektor – specialist – solist I

Slovenski gardist v ruskem Kremlju

V Gardi Slovenske vojske sem zaposlen nekaj malega manj kot deset let, v tem času pa sem si nabral že kar nekaj zanimivih izkušenj. Najbolj izstopajo protokolarne naloge v tujini in srečanja s tujimi vojskami, predvsem tista vsakoletna, z ruskimi kolegi pod Vrščicem in drugje po Sloveniji. Leta 2013 pa smo jih obiskali tudi mi. Na moskovskem Rdečem trgu smo namreč posebna postrojila izvajali pred večtisočglavo množico. Vsak večer smo se na trg vračali, in tam ob podpori vojaškega orkestra, skupaj z vsemi ostalimi udeleženi z »Amazing Grace« zaključili dan. Ja, res se rad spominjam obiska ruske prestolnice. Muzej druge svetovne vojne, pa Kremlja. Gardiste so nas namreč spustili tudi v Kremelj! In (tudi) to nikoli ne bo nikoli pozabljeno.

**vojak Milan Predovnik,
gardist**

PAŠA ZA OČI

BALZAM ZA UŠESA

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA OBRAMBO
SLOVENSKA VOJSKA
12. GARDNI BATALJON

BRONASTA PLAKETA
GARDNEGA BATALJONA

orkester slovenske policije

ZA IZJEMNE ZASLUGE, POŽRTVOVALNOST IN PRIZADEVNOST
PRI RAZVOJU IN UGLEDU 12. GARDNEGA BATALJONA
SLOVENSKE VOJSKE

 2002 Poljeftnik
Leon Felar
prejatelj

**POLICIJSKI
ORKESTER**

**IN GLASBA
MOJSTRA
BOJANA ADAMIČA**

**POLICIJSKI
ORKESTER**

IN GLASBA

Martin Krpan in glasba iz risank
 v Ljubljani v dvorani Cankarjevega doma.
 Srečanje s policijskim orkestrom
 Dirigent **Lojze Kranjčan**, pripovednik: **Jure Šebek**

Ponedeljek, 17. januarja 2005 ob 10.30
 Sreča, 18. januarja 2005 ob 10.30
 Sreča, 19. januarja 2005 ob 10.30
 Ponedeljek, januarja 03. 2005 ob 10.30
 Sreča, 22. marca 2005 ob 10.30

Emil Glavnik **Martin Krpan**, glasbena pripovedka pri: V. Mastajski
 Paul Hart **Cartoon**
 Elton John **Levi kralj** pri: J. Moss
 Karel Svoboda **Čebelica Maja** pri: N. Studintzy
 Lojze Kranjčan **Venček slovenskih priljubljenih**
 Bojan Adamič **Tra-ta-ta**

Vstopnica stane 1.000,00 SIT, za skupine nad 20 poslušalcev stane vstopnica

**ZA
SLOVENIJO!**

